

KONCEPT

BEZPEČNOSTNÍ STRATEGIE ČESKÉ REPUBLIKY

Článek 1

Odpovědnost české vlády a její nedělitelná pravomoc při tvorbě a uplatňování Bezpečnostní strategie ČR

1. Cílem Bezpečnostní strategie České republiky jako suverénního státu je zajistit a udržovat bezpečné prostředí na celém území svého teritoria tak, aby mohly být úspěšně realizovány formy ekonomického a společenského života. Funkční náplň a efektivní prosazování Bezpečnostní strategie ČR je tak prvořadou povinností a odpovědností národní vlády a z legislativního a kontrolního hlediska i národního zákonodárského sboru (Poslanecká sněmovna a Senát Parlamentu ČR).
2. Bezpečnostní strategie ČR je základním dokumentem pro bezpečnostní a zahraniční politiku státu. V zahraniční politice je Bezpečnostní strategie zaměřena především na úsilí spojené se zachováváním mezinárodního míru a mezinárodního práva, čímž je prováděna významná podpora pro posílení vlastní národní bezpečnosti (více viz čl. 2).
3. Mezinárodní organizace a zahraniční země nemohou být výchozími činiteli při tvorbě, úpravě a uplatňování Bezpečnostní strategie ČR, ale mohou být podpůrnými mechanismy pro naplňování příslušné strategie vzešlé na národní úrovni. Je to však vždy národní vláda, která má výhradní právo takovou zahraniční podporu či spolupráci buď přijmout, nebo požadovat její úpravu, anebo ji zcela odmítnout. Vše vychází z nedělitelné pravomoci vlády se zahraničními a jinými subjekty ve formování Bezpečnostní strategie ČR a její implementaci do praxe podle zájmů a potřeb České republiky. Zájmy a potřeby ČR musí být v souladu se zachováváním mezinárodního míru a mezinárodního práva.
4. Při cizím vměšování do vnitřních bezpečnostních záležitostí není podstatné, jaký má Česká republika vztah s původci tohoto vměšování (např. členství v oněch organizacích, bilaterální spolupráce či jiné formy součinnosti), ale je naopak zásadní, že se jedná o vážné vnější ovlivňování vývoje bezpečnostní situace na území svrchovaného státu. Vláda ČR je v těchto případech povinna konat a zjednat nápravu.
5. Nechá-li se česká vláda v bezpečnostních otázkách ovlivňovat ze strany mezinárodních organizací, jednotlivých zahraničních zemí nebo jiných subjektů na úkor zájmů a potřeb své vlastní země, pak předkládá zjevný signál o tom, že Česká republika ztrácí svou státní suverenitu. Bez skutečné státní suverenity pozbývá Bezpečnostní strategie ČR na svém významu a země se v této oblasti stává závislou na zájmech a záměrech cizích mocností (ani papírová suverenita nemůže nahradit suverenitu skutečnou). V těchto případech je povinností zákonodárského sboru konat a zjednat nápravu.

Článek 2

Vnější a vnitřní bezpečnost jako základ pro národní bezpečnost

1. Bezpečnostní strategie ČR musí řešit vnější i vnitřní bezpečnost, což souvisí s odhalováním (detekcí), přesnou identifikací a působením proti jak vnějším, tak vnitřním hrozbám. Tím je naplňována národní bezpečnost, jež je souhrnným termínem pro politiku bezpečnostní a politiku zahraniční. Obě politiky se svým obsahem v bezpečnostní problematice prolínají.
2. **Bezpečnostní politika** řeší národní obranu svrchovanosti a územní celistvosti země a bezpečnost vlastních občanů. Začíná odhalováním vnitřních hrozeb, přičemž přechází ve svém rozsahu i do oblasti vnějších hrozeb. Kromě fyzických aktivit na vlastním území může bezpečnostní politika zahrnovat také fyzické aktivity v zahraničí s účastí k tomu vyčleněných jednotek ozbrojených sil a některých bezpečnostních sborů (týká se převážně Policie ČR a zpravodajských služeb), avšak za předpokladu, že jsou tyto aktivity spjaty s národní bezpečností. Zahraníční aktivity českých ozbrojených sil a bezpečnostních sborů uskutečňované na podporu mocenských zájmů cizích mocností jsou nepřípustné. Stejně tak jsou nepřípustné aktivity, jež porušují mezinárodní právo, jakož aktivity, které eskalují napětí a nepřinášejí žádný výsledek ve zlepšení bezpečnostní situace.
3. **Zahraníční politika** je v rámci národní bezpečnosti zaměřena na zajištění příznivých podmínek ve vztazích s ostatními zeměmi nebo organizacemi (bez ohledu na členství či nečlenství v těchto organizacích). V rámci zahraniční politiky uplatňuje vláda ČR zásady v předcházení a potlačování vnějších bezpečnostních hrozeb a podílí se na zachování mezinárodního míru, na řešení vzniklých konfliktů a zmírňování jejich následků.
4. K zajištění vnější a vnitřní bezpečnosti země je zahraniční a bezpečnostní politika prvořadě prováděna v souladu s požadavky národní bezpečnosti ČR. V dalším pořadí jsou obě politiky podle možností uskutečňovány jako diplomatická, zpravodajská, bezpečnostní a jiná podpora zahraničním subjektům s cílem podílet se na udržování bezpečného evropského prostoru a dalších zájmových geografických oblastí. Avšak jakékoli požadavky zahraničních mocností a mezinárodních organizací v oblasti zahraniční spolupráce nesmí poškozovat a ohrožovat Českou republiku nebo jinou zemi, porušovat mezinárodní právo a eskalovat napětí.

Článek 3

Používání správných termínů odborného názvosloví pro náležité pojmenování bezpečnostních hrozeb

1. Řešení bezpečnostních hrozeb začíná správným a důsledným pojmenováním jejich povahy a účinků, a to bez ohledu na mínění ostatních zemí a organizací. V otázkách národní bezpečnosti a při řešení bezpečnostních hrozeb je nutné potlačit politickou korektnost a přílišnou zdvořilost. Při používání chybných, anebo dokonce záměrně zavádějících termínů pro stanovení a pojmenování výchozí bezpečnostní situace vzrůstá riziko, že vláda ČR a další odpovědné státní instituce nebudou schopny odhalit a identifikovat skutečné bezpečnostní hrozby a tím se s nimi ani vypořádat, čelit jejich účinkům a pozdějším následkům.

2. V současné bezpečnostní situaci je nutné provést nápravu chybného, či dokonce úmyslně chybného pojmenování stavu těch věcí, jež významně ovlivňují úroveň bezpečnostního prostředí a řešení bezpečnostních hrozeb ve všech evropských a některých dalších zemích. Náprava se týká především těchto položek:

a) Nelegální migranti jsou prezentováni jako váleční uprchlíci.

Váleční uprchlíci jsou lidé, kteří prchají do první bezpečné země (zpravidla se jedná o zemi sousedící se zemí ozbrojeného konfliktu). Uprchlíci, kteří se svévolně vydávají na pouť přes další bezpečné země, přičemž si vynucují vstup do zemí na ose svého svévolného pohybu, porušují zákony příslušných zemí, čímž ztrácejí status uprchlíka a stávají se z nich nelegální migranti. Nelegální migrace spadá do oblasti národní bezpečnosti, a tedy do odpovědnosti konkrétního státu bez cizího vměšování, jak tuto situaci řešit (dále viz čl. 4 odst. 3 písm. c).

b) Hybridní hrozby jsou představovány jako synonymum pro aktivity Ruské federace.

Široké spektrum propojených aktivit v prostředí jiném než válka i ve válečném prostředí módně nazývaných jako aktivity „hybridní“ nejsou ničím novým a ani nejsou výtvozem jen Ruské federace, ale jsou produktem všech světových velmocí, přičemž největší zkušenosti a prvenství v opakovaném používání „hybridních“ metod jak při válčení, tak při vměšování se do vnitřních záležitostí suverénních zemí mají Spojené státy. Není proto možné používat souloví „hybridní hrozby“ jen jako synonymum pro aktivity Ruské federace, ale obecně pro charakteristické zahraniční aktivity všech mocností (podpůrný dokument: [„Mýtus o hybridní válce“](#)).

c) Výraz dezinformace je používán pouze ve spojitosti s proruskou politikou.

Termín dezinformace se nesprávně používá jen pro označení informací podporujících politiku Ruské federace, což je ovlivněno politickým trendem Západu v čele se Spojenými státy. Opačně se vytváří dojem, že západní a české státní dezinformace neexistují. K dispozici je však nespočet přímých důkazů, které nelze popřít. Významným příkladem je dezinformace o článku 5 Severoatlantické smlouvy, jenž ve skutečnosti a dle svého obsahu nezavazuje žádnou členskou zemi k vojenské pomoci (podpůrný dokument: [„Členství v NATO neposkytuje bezpečnostní záruky“](#)). K dalším dezinformacím ze strany Západu patří zaměňování nelegálních migrantů za válečné uprchlíky a hlásání úmyslu Ruské federace vojensky napadnout státy v Pobaltí.

Politické dezinformace je nutné zahrnout do oblasti národní bezpečnosti, avšak pro jejich správné odhalení a zařazení je nelze hodnotit z hlediska politické příslušnosti k západním strukturám, nýbrž z hlediska odborného a nestranného přístupu, jenž zaručuje co nejlepší pojmenování konkrétní situace pro následné stanovení jejího řešení.

d) Termín solidarita je zneužíván jako nátlak s narušováním národní bezpečnosti.

Solidarita je rovnocenná spolupráce. V současné době se však výraz solidarita zneužívá pro vyvíjení nátlaku na vlády členských zemí Evropské unie, aby zahájily činnost v přerozdělování nelegálních migrantů (nikoli uprchlíků), čímž je zasahováno do národní bezpečnosti

jednotlivých zemí (viz čl. 5 odst. 5). V tomto smyslu se nejedná o solidaritu, nýbrž o nepřijatelný politický diktát a vměšování do vnitřních bezpečnostních záležitostí.

3. Používání správných termínů odborného názvosloví v bezpečnostní oblasti je základním předpokladem pro nalezení skutečného a účinného řešení, jež by tak mělo od svého počátku oprávněný a spravedlivý charakter s cílem zachovat a posílit národní bezpečnost. Faktické odhalování, správné pojmenování a řešení bezpečnostních hrozeb je možné provádět jen bez předpojatého úsudku a náklonosti k určité zahraniční mocnosti nebo organizaci.

Článek 4

Bezpečnostní hrozby pro ČR a jejich původci a podporovatelé

1. Stanovení bezpečnostních hrozeb je první ze tří praktických položek, jež činí z Bezpečnostní strategie ČR dokument účinně využitelný v praxi (viz obr. 3 v čl. 8). Druhou praktickou položkou je pojmenování státních a nestátních subjektů, které se podílejí na řešení bezpečnostních hrozeb (viz čl. 6 a 7). Třetí položkou je pak propojení bezpečnostních hrozeb a státních i nestátních subjektů s občany ČR (viz čl. 8).

2. Bezpečnostní hrozby pro Českou republiku nemohou být obecným výčtem všech možných hrozeb nebo okruhů hrozeb, jež mohou ve světě existovat, ale přesnějším uvedením reálných a v praxi uskutečnitelných hrozeb, které fakticky a aktuálně ohrožují Českou republiku, případně její blízké okolí. Tímto postupem lze stanovit priority (pořadí) a především soustředit státní instituce, síly a prostředky na nejzávažnější a konkrétní hrozby. Není žádoucí sepisovat obširný a příliš obecný přehled všech bezpečnostních hrozeb, které si je možné představit, neboť se tím tříští výkon státních institucí, jež se poté zabývají vším a zároveň ničím. Výsledný efekt je pak minimální.

3. Mezi hlavních šest reálných bezpečnostních hrozeb, jež nejvíce ohrožují Českou republiku a je nutné je řešit v prvním pořadí, patří:

a) Členství v Severoatlantické alianci a Evropské unii související s opakovaným porušováním mezinárodního práva, narušováním národní bezpečnosti členských zemí a eskalací napětí v zájmových geografických prostorech.

Počínání Severoatlantické aliance a Evropské unie je z hlediska odborné analýzy vnějších a vnitřních bezpečnostních hrozeb tou největší hrozbou pro Českou republiku, k čemuž se pojí i české členství v těchto organizacích (podrobněji o této hrozbě viz čl. 5 odst. 1 a 2). Uvedená bezpečnostní hrozba je ze všech hlavních hrozeb na prvním místě, protože činnost NATO a EU, a především pak Spojených států a jejich podpora ze strany členských zemí NATO a EU je výrazným pohonem pro existenci ostatních hrozeb, jakými jsou např. vojenské soupeření mezi světovými mocnostmi, mezinárodní terorismus a nelegální migrace z oblastí ozbrojených konfliktů (podpurný dokument: [„Česká politická scéna a národní bezpečnost ve vztahu k NATO a EU“](#)).

Členské země NATO opakovaně porušují článek 1 a dezinformují o obsahu a významu článku 5 Severoatlantické smlouvy v souvislosti s bezpečnostními zárukami, které ve skutečnosti

neexistují (blíže viz čl. 5 odst. 4 a 5). Kromě toho je konvenční napadení České republiky jiným státem velmi nepravděpodobné a rovněž nemožné bez zatažení ostatních států Evropy, ať už jsou, nebo nejsou v jakémkoli obranném spolku (viz odst. 7 tohoto článku). Na druhou stranu Aliance na území svých členů neřeší vážné bezpečnostní hrozby jako mezinárodní terorismus a nelegální migraci ze zemí ozbrojených konfliktů (podpurný dokument: [„Smyšlenky o NATO a úloze USA se stávají sebevražedným fetišem“](#)).

Členské země EU pasivně přihlížejí nelegální migraci, jež je vydávána za přistěhovalectví v rámci předem plánovaného pochybného projektu přesídlování. Mnoho migrantů bez vážného důvodu překračovalo násilným způsobem vícero státních hranic evropských zemí a otevřeně napadalo příslušníky bezpečnostních sil. Tento akt je ve všech zemích považován za trestný čin (viz např. § 339 trestního zákoníku ČR o násilném překročení státní hranice). Avšak místo postihu je těmto neprověřeným a rizikovým osobám udělován azyl a ostatní členské země jsou nuceny, aby se podílely na přerozdělování migrantů v rámci rozporuplných migračních kvót. Tím je narušována národní bezpečnost svrchovaných členských zemí a porušováno ustanovení článku 4 Smlouvy o Evropské unii (viz čl. 5 odst. 5). Podobná situace je i v případě vnučování nadnárodní legislativy ohledně střelných zbraní.

b) Soupeření mezi světovými mocnostmi s použitím vojenských sil a prostředků.

Podpora USA ze strany členských zemí NATO a EU (i dalších zemí) v boji proti vlivu Ruské federace v několika geografických oblastech světa působí kontraproduktivně, přičemž destabilizuje celé regiony a podněcuje ke vzniku různých militantních a teroristických skupin. Podpora Spojeným státům je v tomto ohledu neoprávněná, neboť se jedná o podporu mocenských zájmů cizí mocnosti, které navíc eskalují napětí a zhoršují všeobecnou bezpečnostní situaci.

Vyvolávání konfliktů a zástupných válek produkuje velké množství zahraničních bojovníků, kteří do oblastí konfliktů přicházejí z více než 100 zemí světa včetně Evropy. Zahraniční bojovníci tím vytvářejí nebezpečný potenciál pro země svého původu, přičemž bezpečnostní orgány těchto zemí nejsou schopny dostatečně působit proti tomuto negativnímu jevu (mařit přesun zahraničních bojovníků k militantním organizacím, sledovat jejich návrat a bezpečnostně a právně ho řešit).

c) Nelegální migrace, a to především z oblastí ozbrojených konfliktů.

Nelegální migrace je problematika, která spadá do oblasti národní bezpečnosti jednotlivých zemí. V současnosti je však úmyslně zaměňována za přistěhovalectví a členské země EU jsou nátlakem nuceny ji řešit v rozporu se svou vnitřní bezpečností. Nelegální migrace je zákulisně a zároveň prostoduše podporována a není řešena v souladu s bezpečnostními a právními zásadami (podpurný dokument: [„Zásady potírání nelegální migrace“](#)). Podpora nelegální migrace je zároveň podporou široké škály nezákonných aktivit a negativních jevů, mezi něž se řadí zejména převaděčství, pašeráctví, obchodování s lidmi, extremismus (viz odst. 6 tohoto článku), terorismus (viz níže písm. d) apod.

Mezi nelegálními migranty ze zemí ozbrojených konfliktů je značné procento těch, kteří mají vazby na militantní a jiné skupiny, přičemž migranti jsou obecně náchylnější i ochotnější,

případně snáze přinucení pro jakoukoli spolupráci s nezákonnými organizacemi nebo páchání samostatné či skupinové násilné trestné činnosti. Bezpečnostní riziko u nelegálních migrantů z destabilizovaných regionů je od počátku zvýšeno už tím, že je obtížné zjistit jejich pravou a podrobnou totožnost a především pak jejich kriminální a militantní minulost.

Nebezpečnost nelegální migrace není vztažena jen na příchod nových migrantů, ale také na volný pohyb těch migrantů, kteří se již „usídlili“ v evropských zemích. Pohyb uvnitř schengenského prostoru není nijak omezen, a tak do České republiky mohou cestovat migranti ze všech směrů, na různě dlouhou dobu a s různými cíli.

Nelegální migrace v sobě skrývá i zdravotní rizika v podobě šíření infekčních onemocnění, neboť velká část migrantů pochází ze zemí s omezenými zdravotními podmínkami a s hojným výskytem rozličných infekčních chorob. Lékařské vyšetření migrantů je prováděno jen povrchně a chvilkově, pokud vůbec. Naproti tomu vojáci evropských zemí vracející se ze zahraničních vojenských misí v Asii (např. Afghánistán) nebo Africe (např. Mali) procházejí speciálním lékařským vyšetřením. Nezanedbatelnou položkou lékařských vyšetření migrantů jsou finanční náklady a také opatření, jež by byla nutná při zjištění pozitivního lékařského nálezu.

d) Mezinárodní terorismus a organizovaný zločin.

Mezinárodní terorismus a organizovaný zločin představují asymetrickou (nekonvenční) hrozbu, jež má z důvodu podpory soupeření mezi světovými mocnostmi a podpory nelegální migrace institucionalizovanou podobu. V současném vývoji bezpečnostní situace v Evropě je naplnění hrozby terorismu neboli provedení nekonvenčního či asymetrického útoku na úrovni 50–75 %, a to pro každý kalendářní měsíc v kterékoli evropské zemi (zvláště se to však vztahuje k zemím v západní části Evropy).

Organizovaný zločin je závažný pro svou organizovanost a tím i dlouhodobost, což zesiluje dopady na různé oblasti společnosti. Organizovaný zločin má mnoho podob, ale především se jedná o obchodování s lidmi, drogovou kriminalitu, nelegální prodej zbraní, převaděčství, pašeráctví a také o organizovaný a podporovaný terorismus.

e) Kybernetické útoky a nezákonné sledování komunikace politiků a politicky aktivních jedinců v informačních a komunikačních systémech ze strany zahraničních mocností a státních i nestátních subjektů.

Kybernetické aktivity včetně kybernetických útoků mohou mít podtext politické, vojenské a ekonomické špionáže, jejímž cílem je získat přístup k utajovaným a chráněným informacím. Aktivity v kybernetickém prostoru mohou mít taktéž povahu operací s cílem ovlivnit, nebo dokonce narušit až znemožnit vývoj v určité oblasti. Kyberprostor může být využit pro takzvaný kyberterorismus, kdy zločinecký gang napadá početné skupiny obyvatel a státní i nestátní instituce přes informační a komunikační systémy (např. útoky s cílem způsobit selhání komunikačních, energetických, dopravních nebo finančních sítí).

Avšak s narůstáním skutečných kybernetických útoků se rovněž navyšuje počet kybernetických fabulací či vykonstruovaných obvinění, jež nepřispívají ke snaze zdůrazňovat západní demokratické hodnoty a spravedlivý boj proti nelegálním aktivitám (podpurný

dokument: „[Průkazné důkazy o zpravodajské fabulaci made in USA](#)“). Kybernetické fabulace jsou stále častěji používány jako nástroj politické moci, přičemž politici využívají toho, že v oblasti kybernetiky mohou politicky obvinít kohokoli a za cokoli bez toho, aby předložili jasné důkazy. Těží tak z toho, že je těžké odhalit skutečného pachatele a využívají jakéhosi vlastního přesvědčení o vině cizí mocnosti na základě upravených závěrů. Politici zacházejí v obviňování z kyberútoků dokonce tak daleko, že obviňují cizí mocnosti ze záměru kyberneticky napadnout ještě neuskutečněné budoucí události (např. plánované volby). Takovéto chování politiků nepřispívá k potírání skutečných kybernetických útoků a naopak zvyšuje nedůvěru vlastních občanů ve státní instituce.

Sledování komunikace politiků a politicky aktivních jedinců je významným zásahem do jejich pracovní i soukromé činnosti s cílem získat informační výhodu, kterou je možné využít v ovlivnění vývoje v určité záležitosti, anebo k diskreditaci příslušného politika či jiné osoby. Je však nutné zvýraznit, že sledování komunikace je prováděno jak ze strany „potenciálních protivníků“, tak ze strany „spojenců“, jimž dokonce v některých případech sami umožňujeme sbírání citlivých dat.

f) Politická propaganda ve prospěch zahraničních mocností a dezinformování o skutečném stavu věcí a úmyslech cizích subjektů.

Politická propaganda a dezinformování ve prospěch zahraničních mocností je negativním a prokazatelným jevem (podpurný produkt: „[Pochybný a nenaplněný význam Centra proti terorismu a hybridním hrozbám](#)“). Tento jev snižuje úroveň státní politiky a taktéž prohlubuje nedůvěru občanů ve státní instituce a hlavní sdělovací prostředky. Svalování viny za tento stav nedůvěry na „potenciálního protivníka“ ještě více prohlubuje propast mezi občany a státními institucemi. Celá situace ohledně propagandy a dezinformací ztěžuje působení proti všem bezpečnostním hrozbám (podpurný produkt: „[Nekvalifikované, neoprávněné a účelové posudky na téma tzv. dezinformačních webů](#)“).

4. Neuvezené bezpečnostní hrozby je možné zvládnout až po implementaci účinného řešení hlavních hrozeb vyjmenovaných výše. Například hrozbu v **šíření zbraní hromadného ničení a jejich nosičů** nelze řešit bez zvládnutí hrozeb popsanych pod písmeny a), b) a c). Jinými slovy podpora ozbrojených konfliktů, destabilizování regionů, vojenské provokace a cizí ovlivňování charakteru národní bezpečnosti jednotlivých zemí je vytvářením podmínek pro šíření a použití zmíněných zbraní. Podobně lze postupovat u **ohrožení funkčnosti kritické infrastruktury a přerušení dodávek strategických surovin**. Tyto hrozby nelze řešit bez řešení ozbrojených konfliktů, které jsou pevně spjaty a vycházejí ze soupeření mezi světovými mocnostmi, kde toto soupeření úzce souvisí s kontrolou nad nerostnými surovinami a tím se získáváním výhodnějšího a mocnějšího postavení nad ostatními zeměmi ve světě. Tyto násilné aktivity navíc produkují nespočet militantních skupin, jejichž příslušníci mohou s různým záměrem cestovat po Evropě a ohrožovat kritickou infrastrukturu jednotlivých zemí.

5. **Hrozby pohrom přírodního a antropogenního původu** si vyžadují síly a prostředky na jejich předcházení nebo oddalování a na zvládnutí jejich následků. Avšak pokud jsou síly a prostředky odčerpávány na početné a dlouhodobé zahraniční aktivity s cílem podpořit tažení zahraničních mocností a na nákupy k tomu odpovídajícího vybavení, zbývá méně sil a prostředků, jež by mohly být

soustředěny na boj s touto hrozbou. S tím souvisejí také oslabená struktura a nedostatečné vybavení domácích záchranných praporů.

6. **Extremismus a nárůst interetnického a sociálního napětí** je bezpečnostní hrozba, na jejímž budování a zesilování se podílejí vlády členských zemí Evropské unie. Tato hrozba je přímo závislá na řešení nelegální migrace, která se tak stává závažnější hrozbou. Vlády svým neřešením nelegální migrace a jejím úmyslným podporováním vytvářejí prostor pro vznik nových extremistických skupin a posilování těch stávajících. Navíc svým přístupem a vynakládanými prostředky na integraci nelegálních migrantů do společnosti napomáhají vytvářet sociální napětí, což bylo z politického i společenského hlediska předvídatelné, a tedy lépe řešitelné. Z hlediska udržitelného bezpečného prostředí je možné integrovat osoby v rámci jednoho světadílu a v přijatelné početní míře. Avšak není možné integrovat osoby z jiných světadílu se značně odlišnou kulturou, náboženstvím a v nadměrné početní míře do poměrně malých evropských zemí, aniž by to nenarušilo jejich vnitřní bezpečnost. Mnoho migrantů o integraci nestojí a stejně tak nestojí o dodržování zákonů příslušných států (podpurný dokument: „[Analytici zpravodajských služeb o nebezpečném vlivu nelegální migrace na stabilitu evropských zemí](#)“).

Příliv nelegálních migrantů do Evropy je stále vysoký a bez úmyslu ho jakkoli řešit se bude bezpečnostní situace uvnitř Evropy neustále zhoršovat, což bude vyplývat jak z odmítavého a nevázaného přístupu nelegálních migrantů k občanům a pravidlům té které evropské země, tak z aktivit extremistických skupin a ze šíření extremistických nálad ve společnosti. Pokud chceme řešit extremismus, musíme nejprve řešit nelegální migraci. Vzhledem ke změnám situace v Evropě a reakcím evropských politiků lze hodnotit, že za posledním vývojem se skrývá určitý záměr spojený s integrací Evropy do jednoho celku s cílem ji ovládnout a usměrňovat v dalších aktivitách mimo Evropu (řešení tohoto stavu viz čl. 5).

7. **Hrozba konvenčního napadení vojenskými silami a prostředky cizího státu** je dlouhodobě minimální, a proto není zařazena mezi aktuálními bezpečnostními hrozbami. Pravděpodobnost vojenské agrese proti České republice je v současné době nižší než 5 %, což je podle slovního hodnocení téměř nemožné a vztahuje se navíc k ozbrojenému konfliktu mezi více státy. V případě ozbrojeného konfliktu by Česká republika nebyla prvním ani hlavním cílem, ale z pohledu spoluúčasti v mezinárodních vojenských uskupeních a/nebo své geografické polohy jen malou součástí hlavního cíle. Ohledně konvenčního napadení vždy nejprve uvažujeme sousední státy, což jsou tři členské státy NATO a jedna neutrální země. Pokud by nás měla pozemními silami napadnout jiná než sousední země, musela by nejprve přejít přes jeden či více našich sousedních států, což by si již vyžádalo odezvu a navíc by to pro agresora znamenalo velké vynaložení jeho sil a prostředků, aby úspěšně prošel přes více států a obsadil ČR. Nadto všechno platí, že útok či agrese je vždy snadnější než následná okupace a udržování dobytého území. Vzhledem k širokému souboru nutných příprav je možné hrozbu reálného konvenčního napadení rozpoznat s předstihem několika měsíců (viz působení zpravodajských služeb v čl. 7 odst. 8.3.).

Přesto, že je hrozba konvenčního napadení cizími ozbrojenými silami minimální, je nutné i nadále rozvíjet vlastní vojenské síly, a to ze tří základních důvodů:

- a) Jakékoli napadení cizími vojenskými silami, byť by se tak mělo stát v daleké budoucnosti, má vždy komplexní charakter se všemi druhy ozbrojených sil a možnými prostředky. Pro účinné působení proti takovému napadení v jakékoli době je nutné provádět trvalou a dlouhodobou

přípravu vlastních vojenských sil a rozvíjet je v souladu s nejnovějšími trendy. Přestávky v přípravě a stagnace v rozvoji ozbrojených sil se vždy negativně odrazí v situacích bojového nasazení, které odhalí skutečnou úroveň připravenosti ozbrojených sil.

- b) Druhořadým, ale důležitým a stálým úkolem vojenských sil je podpora ostatních bezpečnostních složek a domácích úřadů při řešení a zvládnání různých situací. Jedná se o tzv. vnitrostátní podpůrné operace (např. vojenská pomoc státním, krajským a místním úřadům, vojenská pomoc úřadům prosazujícím zákon apod.).
- c) Vojenské síly mohou být využity v řádně odůvodněných zahraničních operacích spjatých s vlastní národní bezpečností v případech předcházení a potlačování vnějších bezpečnostních hrozeb, řešení vzniklých konfliktů a zmírňování jejich následků, nebo v operacích souvisejících s podporou zahraničním subjektům s cílem podílet se na udržování bezpečného evropského prostoru a dalších zájmových geografických oblastí. Ohledně zahraničních aktivit je však nutné, aby byly vykonávány v souladu s čl. 2. odst. 2, 3 a 4.

Článek 5

Národní opatření pro zachování a posílení bezpečného prostředí v ČR

1. Česká republika se podílela a i v současnosti se podílí na porušování mezinárodního práva, na destabilizaci zemí a celých regionů a na eskalaci napětí (viz přehled nejzávažnějších činů v poznámce níže). Spojené státy a další západní země a nyní i Česká republika tak nemohou v této situaci obviňovat ostatní suverénní státy včetně Ruské federace za jejich aktivity v zahraničí, natož přijímat odvetná opatření. Západní země nemají právo jednostranně rozhodovat o tom, co je z hlediska jejich zájmů dobré a co naopak špatné, zvláště pokud se samy a opakovaně provinily v mezinárodním měřítku. Západní mocnosti nemohou jenom kvůli svým mocenským ambicím určovat u jiných zemí, co je mezinárodně trestné a přitom za stejné ne-li horší vlastní činy mít permanentní beztrestnost. Je nutné se vrátit ke spravedlivému pořádku a k zachování mezinárodního míru a tím i k prosazování skutečné a nepředstírané vlastní národní bezpečnosti.

Poznámka: Česká republika se schvalováním, přímou podporou, nebo dokonce aktivní účastí podílela či se stále podílí na následujících závažných mezinárodních aktech západních mocností: schvalování a poskytnutí vzdušného prostoru pro nelegitimní vzdušné údery proti Srbsku (1999), agrese a okupace Iráku s jeho následnou destabilizací (2003 –2011), neoprávněné schválení nezávislosti Kosova (2008), destabilizace Libye (2011), neodůvodněné prosazování asociální dohody EU s Ukrajinou neboli se zemí, která představovala bezpečnostní riziko a která by za běžné situace a ve spojení s proklamovanými unijními hodnotami byla zařazena na spodní příčku přijatelných zemí (zahájení v roce 2012), dále pasivita a podřízenost v projektu Evropské unie ohledně početného přesídlování populací z jiných světadílů do Evropy a s tím spojeného vměšování a narušování národní bezpečnosti členských zemí (projekt zmíněn v oficiálních dokumentech v roce 2014), bezdůvodné a dezinformacemi vysvětlované nasazení českých vojáků do Pobaltí (2017) a schválení využití vojenských sil a prostředků členských zemí NATO na Blízkém východě podle potřeb a zájmů USA (2017).

2. Vedoucí západní mocnosti využívají pro naplňování svých zájmů a mocenských ambicí Severoatlantickou alianci a Evropskou unii, a to na úkor ostatních členských zemí. Svým počínáním podporují mezinárodní terorismus a především skrze rozsáhlou nelegální migraci také extremismus a interetnické a sociální napětí. Bezpečnostní hrozby tak primárně vycházejí z činnosti Severoatlantické aliance a Evropské unie, jež svými aktivitami nepřispívají k udržování mezinárodního míru a spravedlivého pořádku ve světě, ale naopak v zájmu úzkých skupin rozkládají společnost (podpůrný dokument: „[Česká politická scéna a národní bezpečnost ve vztahu k NATO a EU](#)“). Negativní jevy vzniklé právě působením zemí NATO a EU nechce zpětně řešit žádná z vedoucích mocností těchto mezinárodních svazků (jedná se zejména o mezinárodní terorismus a nelegální migraci z oblastí ozbrojených konfliktů), ale naopak nutí své členské země přijímat bezpečnostní rizika. Činy západních mocností (viz poznámka výše) prováděné za pasivní či aktivní podpory České republiky ohrožují její bezpečnost a stabilitu. Ohrožována je rovněž bezpečnost a stabilita celé Evropy. Z hlediska odborné analýzy vnějších a vnitřních hrozeb je pro Českou republiku největší hrozbou počínání Severoatlantické aliance a Evropské unie a s tím spojené české členství.

3. V rámci účinné a spravedlivé Bezpečnostní strategie musí Česká republika přijmout národní opatření vzhledem ke svému členství jak v Severoatlantické alianci, tak Evropské unii. Nelze konat opatření jen k jedné organizaci, neboť to výrazně snižuje účinek národního opatření pro posílení bezpečného prostředí v ČR. Činnost obou organizací je navíc pevně propojena, což zejména vychází z členské provázanosti: 21 zemí je členem jak NATO, tak zároveň EU (NATO má nyní s Černou horou 29 členů, EU je bez Velké Británie na počtu 27 členů). Spojené státy si udržují vedoucí úlohu v Alianci a přes její členskou provázanost s Uníí si zachovávají taktéž silný vliv na EU. Jediným řešením pro zachování a posílení bezpečného prostředí v České republice vzhledem k vývoji a ovlivňování bezpečnostní situace ve světě je ukončit členství v obou organizacích a uplatňovat nezávislou, spravedlivou a účinnou bezpečnostní a zahraniční politiku. Tímto postupem je možné dát příklad ostatním zemím a lépe spolupracovat s těmi zeměmi, které stejným způsobem dbají o vlastní národní bezpečnost a o mír ve svém regionu.

4. **Přerušování členství v Severoatlantické alianci.** NATO neposkytuje žádné bezpečnostní záruky (viz podpůrný dokument: „[Členství v NATO neposkytuje bezpečnostní záruky](#)“), je využíváno jako nebezpečný nástroj americké zahraniční politiky, zneužíváno k porušování mezinárodního práva, k eskalaci napětí a destabilizaci regionů. NATO na území svých členských zemí neřeší mezinárodní terorismus ani nelegální migraci z oblastí ozbrojených konfliktů (neboli jevy, které svým působením Aliance sama vyvolala), ale naopak řeší domnělou konvenční hrozbu z Ruské federace, která není podložena žádnými odbornými závěry zpravodajských služeb, čímž zvyšuje mezinárodní napětí. Za těchto podmínek, jež budou přetrvávat a stupňovat se a které ohrožují samotné členské země a jejich okolí, není možné setrvávat v této organizaci a nadále se podílet na uvedených skutečnostech. Je nutné realizovat postup podle článku 13 Severoatlantické smlouvy a v roce 2019 podat písemnou zprávu vládě Spojených států o odstoupení od této smlouvy.

Obavy z toho, že ztratíme údajnou vojenskou ochranu, jsou neopodstatněné, neboť Severoatlantická smlouva žádné bezpečnostní garance nikdy neobsahovala a tudíž ani neposkytovala (členské země NATO dezinformují o obsahu a významu článku 5 Severoatlantické smlouvy – viz čl. 3 odst. 2 písm. c) a opakovaně porušují článek 1 Severoatlantické smlouvy o závazku urovnávat mezinárodní spory mírovými prostředky a vyvarovat se hrozby silou). Navíc vzhledem ke konvenční hrozbě bychom museli nejdříve uvažovat sousední státy, avšak vojenské ohrožení ze sousedních zemí

není reálné. K tomu všemu se jedná o členské země NATO a jednu neutrální zemi (více k problematice konvenční hrozby viz čl. 4 odst. 7).

5. **Přerušení členství v Evropské unii.** EU není nadnárodní, nýbrž mezinárodní organizace, a proto nemůže prostřednictvím několika funkcionářů a vedoucích mocností stát nad jednotlivými svrchovanými národy. EU není ani evropský bezpečnostní orgán, jenž by mohl nahrazovat národní bezpečnost jednotlivých členských zemí. Není proto možné vnučovat členským zemím destruktivní politiku v oblasti nelegální migrace (podobně i nadnárodní legislativu ohledně střelných zbraní), neboť tato oblast spadá jednak do problematiky národní bezpečnosti jednotlivých států a jednak není řešena v žádném dokumentu EU, přičemž ji nelze zaměňovat s politikou v oblasti přistěhovalectví. Členské země se nemohou podřizovat politice, jež ohrožuje jejich vlastní národní bezpečnost, čímž navíc porušuje ustanovení článku 4 Smlouvy o Evropské unii („... [EU] Respektuje základní funkce státu, zejména ty, které souvisejí se zajištěním územní celistvosti, udržením veřejného pořádku a ochrannou národní bezpečnosti. Zejména národní bezpečnost zůstává výhradní odpovědností každého členského státu.“).

Oficiální dokumenty EU pojednávají o azylové politice v oblasti přistěhovalectví, což nelze vztahovat na problematiku nelegální migrace a ještě k tomu z oblastí ozbrojených konfliktů a destabilizovaných zemí. Nelegální aktivity není možné legalizovat, naopak je nutné jakékoli negativní jevy spravedlivě a zákonně potírat. Organizace, která podporuje nelegální aktivity a svou politikou se pokouší narušovat vnitřní bezpečnost svrchované země, představuje bezpečnostní hrozbu. Za této situace, která bude přetrvávat a ohrožovat prostředí České republiky, není možné nadále setrvávat v této organizaci. Je nutné co nejdříve zahájit kroky spojené s vystoupením z Evropské unie.

6. **Národní opatření pro zachování a posílení bezpečného prostředí v ČR je nutné splnit v obou bodech: přerušení členství jak v Severoatlantické alianci, tak v Evropské unii, neboť obě organizace provozují prostřednictvím vedoucích mocností nebezpečnou a nadřazenou politiku, a to zvláště vůči členským zemím z bývalého socialistického bloku.** Navíc jsou obě organizace člensky provázány, čímž se zvyšuje jejich nebezpečnost a ovlivňování členských zemí (21 zemí je členem jak NATO, tak zároveň EU, přičemž NATO má 29 členů a EU bez Velké Británie 27 členů).

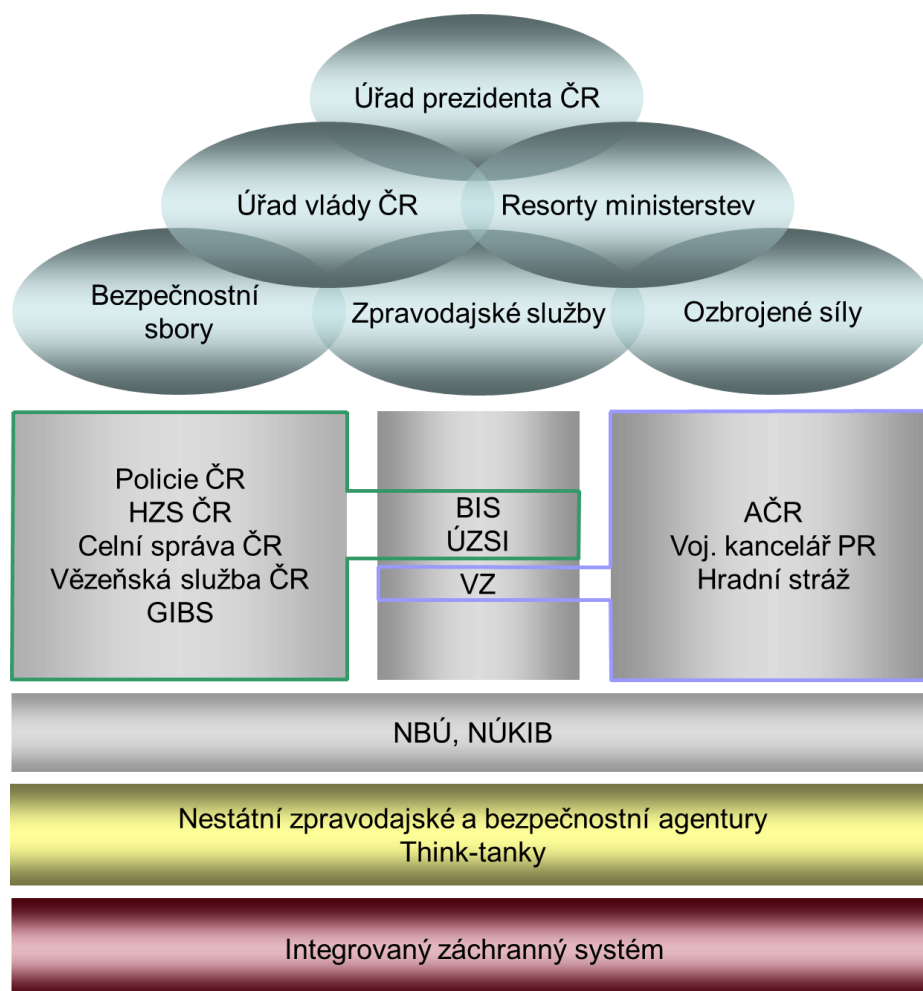
7. Bezpečnost Evropy je závislá na prosazování účinné bezpečnostní politiky jednotlivých evropských zemí, která spadá do oblasti jejich národní bezpečnosti. Evropské země nemohou být v oblasti bezpečnosti v žádném podřízeném postavení vůči mezinárodním organizacím. Naopak bezpečnost Evropy může být zaručena jen za předpokladu uplatňování nezávislé, spravedlivé a účinné bezpečnostní politiky jednotlivých evropských států.

8. Česká republika musí vystupovat nezávisle a spravedlivě tak, aby svým působením nepoškozovala jinou zemi a ani se na takovém poškozování nepodílela, ale naopak aby bránila svou vlastní suverenitu a udržovala bezpečné prostředí na vlastním území. Tímto přístupem musí dát Česká republika legitimní příklad ostatním zemím a spolupracovat s těmi zeměmi, které stejným způsobem dbají o národní bezpečnost a o mír ve svém regionu. Nelze se podřizovat zemím a mezinárodním spolkům, které se pro zájmy úzké skupiny snaží vměšovat do záležitostí svrchovaných zemí a tyto země využívat pro dosažení vlastních cílů v dalších státech a geografických prostorech.

Článek 6

**Státní instituce (útvary) a nestátní subjekty
pro naplňování Bezpečnostní strategie ČR a součinnost mezi nimi**

1. Bezpečnostní strategie ČR musí zahrnovat a procházet všemi státními i nestátními subjekty, jež jsou přímo určeny nebo mohou přispět k prosazování národní bezpečnosti a udržování bezpečného prostředí na území ČR (viz obr. 1). Pojmenování subjektů, které jsou v rámci svého určení odpovědné za řešení a působení proti bezpečnostním hrozbám, anebo mohou k řešení této problematiky přispět, včetně stanovení součinnosti mezi nimi, je druhou ze tří praktických položek, jež činí z Bezpečnostní strategie ČR dokument účinně využitelný v praxi (viz obr. 3 v čl. 8). Tato druhá praktická položka přechází z článku 6 i do článku 7, kde jsou zdůrazněny hlavní subjekty a jejich příprava a využití v praxi (viz bezpečnostní triáda v čl. 7). První praktickou položkou je stanovení bezpečnostních hrozeb (viz čl. 4) a třetí položkou je pak propojení bezpečnostních hrozeb a státních i nestátních subjektů s občany ČR (viz čl. 8).

Obrázek 1 – Státní a nestátní subjekty v Bezpečnostní strategii ČR

2. **Státní instituce a útvary.** Do Bezpečnostní strategie ČR musí být zahrnuty všechny významné státní instituce a útvary. Jedná se přednostně o Úřad prezidenta, Úřad vlády a resorty ministerstev (přednostně resort Ministerstva obrany, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí). Dále to

jsou bezpečnostní sbory a ozbrojené síly se zvláštním důrazem na zpravodajské služby, jež by měly jako první identifikovat a hlásit především takové bezpečnostní hrozby, které mají potenciál ochromit jakoukoli oblast či více oblastí ekonomického a společenského života. Do bezpečnostních sborů patří Policie ČR, Hasičský záchranný sbor ČR (HZS ČR), Celní správa ČR, Vězeňská služba ČR, Generální inspekce bezpečnostních sborů (GIBS) a dvě zpravodajské služby: Bezpečnostní informační služba (BIS) a Úřad pro zahraniční styky a informace (ÚZSI). V rámci ozbrojených sil působí Armáda ČR, Vojenská kancelář prezidenta republiky, Hradní stráž a vojenská zpravodajská služba (Vojenské zpravodajství – VZ). K dalším státním prvkům začleněných do Bezpečnostní strategie ČR patří Národní bezpečnostní úřad (NBÚ) a Národní úřad pro kybernetickou a informační bezpečnost (NÚKIB).

Ve státní správě musí existovat systém pro jmenování a odvolávání ředitelů (velitelů) jednotlivých státních institucí a útvarů. Systém musí být spravedlivý a podřízen odborným požadavkům podle vývoje bezpečnostní situace. Ředitelé jsou jmenováni na konkrétní časový úsek, jenž může být prodloužen. Z hlediska efektivního vedení a řízení příslušné instituce by žádný ředitel neměl ve své funkci setrvávat deset a více let, aniž by byl přínosem pro danou instituci. Optimální délka působení ve funkci ředitele organizace by měla trvat nejméně tři roky a neměla by překračovat dobu sedmi let.

3. **Nestátní subjekty.** Pro komplexní uplatňování Bezpečnostní strategie ČR je nutné určit nestátní subjekty, které se svými schopnostmi mohou podílet na účinném řešení bezpečnostních záležitostí (schopnost analyzovat a hodnotit bezpečnostní situaci a předpovídat její vývoj, schopnost vzdělávat širokou veřejnost v bezpečnostní oblasti). Zpravidla se bude jednat o nestátní zpravodajské či bezpečnostní agentury a think-tanky (zpravodajská a bezpečnostní komunita v nestátní sféře). Nestátní subjekty musí vykazovat určitou odbornou způsobilost a nestrannost.

4. **Všeobecná součinnost mezi subjekty.** Pro kvalitní součinnost je nejprve nutné stanovit jasnou odpovědnost a povinnosti všech zúčastněných subjektů, poté obsah součinnosti a způsob jejího provádění. Součinnost se vztahuje i na sdílení informací a učiněných závěrů a jejich promptní šíření či předávání přesně stanoveným subjektům a osobám, jakož i na postup při zjištění závažných poznatků.

5. **Součinnost mezi subjekty státní správy.** Součinnost mezi státními institucemi a útvary je prováděna při společných i samostatných operacích. V rámci součinnosti jsou všechny relevantní subjekty státní správy uvědomovány o aktuální bezpečnostní situaci na území ČR a v Evropě a o fyzickém nasazení a působení jakéhokoli státního útvaru „v terénu“ v případě řešení záležitostí spojených s bezpečnostní problematikou.

Zvláštní pozornost je věnována součinnosti mezi zpravodajskými službami (BIS, ÚZSI a VZ), kde je nutné pravidelně upřesňovat součinnost v řešení zpravodajských požadavků (úkolů), provádění zpravodajských operací a sdílení zpravodajských informací a analytických závěrů.

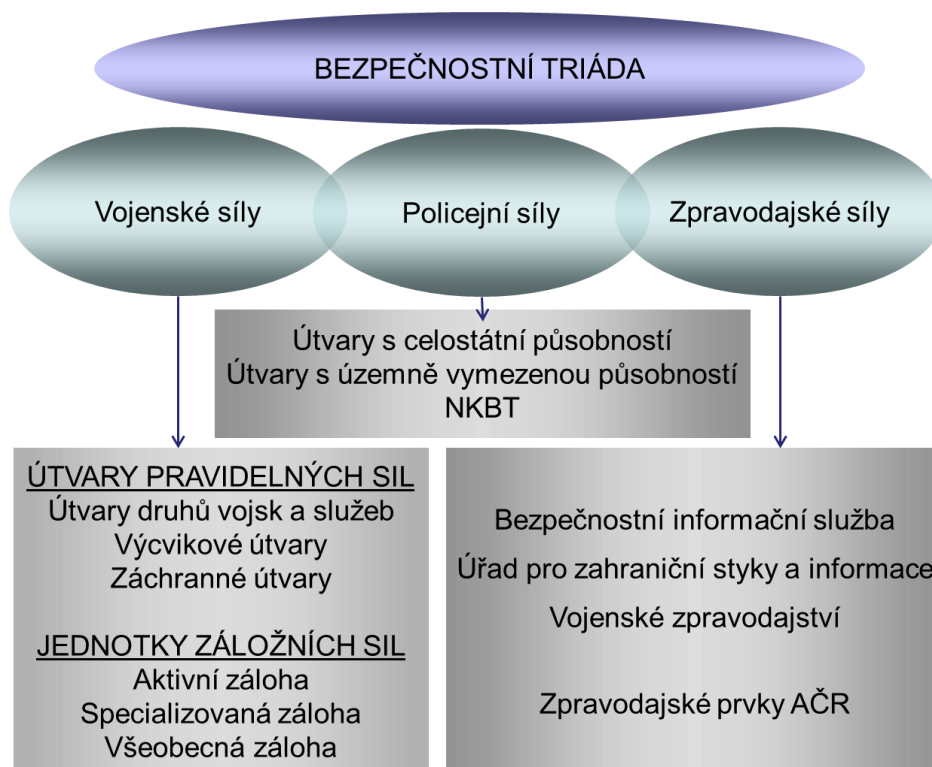
6. **Součinnost mezi státní správou a nestátními subjekty.** Součinnost mezi státními institucemi a nestátními subjekty začíná určením obsahu a způsobu podpory prvků státní správy v bezpečnostní oblasti ze strany nestátních subjektů. Opačně se stanovuje, v jakém rozsahu a zaměření budou prvky státní správy informovat nestátní subjekty o aktuálních bezpečnostních otázkách s cílem zvýšit efektivitu, kvalitu a komplexnost podpory ze strany nestátních subjektů.

Článek 7

BEZPEČNOSTNÍ TRIÁDA**Organizační struktura, příprava (výcvik) a působení vojenských, policejních a zpravodajských sil**

1. Vojenské, policejní a zpravodajské síly tvoří v soudobých podmínkách základní výkonné prvky komplexního bezpečnostního systému suverénního státu. Souhrnně tyto tři prvky nazýváme souslovím **bezpečnostní triáda** (viz obr. 2). Činnost bezpečnostní triády je podporována dalšími státními útvary i nestátními subjekty. Organizační struktura, výcvik a působení vojenských, policejních a zpravodajských sil musí účinně pokrývat a zajišťovat národní obranu svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, bezpečnost a ochranu českých občanů, ale také osob s cizí státní příslušností, jež oprávněně pobývají na území ČR. Do organizační struktury patří rovněž stanovení konkrétních a přiměřených hodnotností pro jednotlivé vykonávané funkce (např. aktuální počet 32 generálů v Armádě ČR, která se kromě Generálního štábu skládá jen z vojenských jednotek do hodnosti nejvýše plukovníka, není známkou dobré organizační struktury a profesionálního systému velení a řízení; podobná neurovnaná situace je v případě hodností vyšších důstojníků).

2. Činnost bezpečnostní triády je zaměřena na nepřetržité odhalování (detekci), přesnou identifikaci a působení proti jak vnějším, tak vnitřním bezpečnostním hrozbám. Přednostně je však její úsilí vedeno směrem k již určeným hlavním bezpečnostním hrozbám (viz čl. 4) s cílem udržovat přijatelnou úroveň národní bezpečnosti a potírat trestnou činnost.

Obrázek 2 – Bezpečnostní triáda a její složky

3. **Vojenské síly** musí být rozděleny z praktického hlediska tak, aby pokrývaly a zajišťovaly systém obrany a vojenských zásahů, systém záchrany, systém ochrany, systém záloh a systém

vojenské přípravy a vzdělávání (systém výcviku / bojové přípravy). V základním rozdělení se vojenské síly člení na **pravidelné síly** a **záložní síly**. Pravidelné síly jsou tvořeny vojáky v činné službě, kteří jsou příslušníky stávajících vojenských útvarů. Záložní síly se skládají z vojáků, kteří nekonají aktivní vojenskou službu a kteří jsou zahrnuti do systému záloh.

4. **Vojenské útvary pravidelných sil** se člení do tří kategorií: útvary s jednotlivými druhy vojsk a služeb, výcvikové útvary a záchranné útvary. Útvary pravidelných sil provádějí výcvik (bojovou přípravu) a vzdělávání jak vlastními silami a prostředky, tak prostřednictvím výcvikových útvarů.

4.1. **Útvary druhů vojsk a služeb** jsou určeny pro vedení jak válečných operací, tak operací jiných než válka (podpurný dokument: „[Bojové operace versus nebojové operace](#)“). K tomuto účelu jsou organizovány tak, aby splňovaly použití všech vojenských prvků, které jsou nezbytné pro vedení komplexní vojenské operace. Obecně se jedná o prvky v podobě bojových jednotek, jednotek bojové podpory a jednotek logistiky a služeb. V podrobnějším popisu hovoříme o sedmi stěžejních prvcích (vojenských systémech), jejichž přítomnost a propojené použití je základním předpokladem pro vedení úspěšné vojenské operace. Mezi tyto stěžejní prvky patří:

- **Zpravodajství a průzkum** (jednotky a štáby vojenského zpravodajství a průzkumné jednotky).
- **Manévr a přímý kontakt s protivníkem** (bojové jednotky – mechanizované, motorizované, tankové, výsadkové a další).
- **Palebná podpora** (jednotky bojové podpory – letectvo a dělostřelectvo včetně raketových systémů).
- **Protiletadlová obrana** (jednotky bojové podpory – vyčleněné prostředky letectva a protiletadlové dělostřelectvo včetně protiletadlových raketových systémů).
- **Mobilita a schopnost přežít** (pozemní a vzdušné dopravní prostředky, ženijní jednotky s různou specializací, jednotky radiační, chemické a biologické ochrany, strážní a bezpečnostní síly a další).
- **Vojenské služby a logistika** (výzbroj a munice, výstroj, pohonné hmoty a maziva, opravy, doplňování personálu a péče o personál a další).
- **Velení a řízení** (velitelství a štáby na různých vojenských stupních).

Rozvoj útvarů se všemi druhy vojsk a služeb je nutné provádět rovnoměrně bez upřednostňování jednotlivých prvků tak, aby Armáda ČR byla schopna vést vlastní komplexní vojenskou operaci, což je základní požadavek pro ozbrojené síly jakékoli země (nevhodným příkladem je preferování polního zdravotnického personálu a jednotek radiační, chemické a biologické ochrany s myšlenkou jejich nabídky do mezinárodního vojenského uskupení). Pokud není všech sedm výše vyjmenovaných prvků rozvíjeno rovnoměrně, přičemž jsou některé prvky upřednostňovány a jiné potlačovány, stává se z ozbrojených sil polovojenská organizace.

4.2. **Výcvikové útvary** jsou určeny pro vedení nepřetržitého výcviku v různých formách a v různé délce trvání, a to jak u pravidelných sil, tak záložních sil, přičemž se taktéž podílejí na vzdělávání a přípravě široké veřejnosti (různé skupiny obyvatel v odlišných i kombinovaných věkových kategoriích s přizpůsobenou bezpečnostní problematikou). V rámci společných operací a bezpečnostní

součinnosti se podílejí také na vzdělávání policejních a zpravodajských sil, případně i dalších státních a nestátních subjektů začleněných do Bezpečnostní strategie ČR. Odborný personál výcvikových útvarů je tvořen vojáky v činné službě, ale může být dočasně i trvale doplněn o další osoby s potřebnou odbornou kvalifikací z civilní sféry a ze záložních sil (případně externími pracovníky z policejních a zpravodajských sil). Organizační struktura výcvikových útvarů je členěna do výcvikových jednotek a jednotek výcvikového zabezpečení. Kromě velitelů a příslušníků štábu se tak u každého výcvikového útvaru nacházejí výcvikovní instruktoři a specialisté, technický výcvikový personál, jednotky modelového protivníka a další modelové skupiny soudobého prostředí vojenských a jiných operací.

4.3. **Záchranné útvary** jsou určeny pro předcházení, oddalování a odstraňování škod přírodního a antropogenního původu. Jsou rovněž zahrnuty do činnosti spojené s odstraňováním následků rozsáhlejší nedbalostní nebo úmyslné trestné činnosti (např. havárie v průmyslových zařízeních, bombový útok apod.). Záchranné útvary jsou se svými nezbytnými prostředky dislokovány vždy po jednom útvaru v každém kraji plus hlavní město Praha. Každý útvar dosahuje síly zhruba zesílené roty (≈ 200 osob).

Záchranné útvary jsou propojeny se svými kraji a krajský hejtman nebo osoba pověřená správou kraje disponuje pravomocí povolat na písemný požadavek příslušný záchranný útvar v případě nutné prevence nebo vypořádání se s následky živelní pohromy či rozsáhlého incidentu v kraji. Krajský hejtman (pověřená osoba) má pravomoc povolat záchranný útvar také k plnění druhotného úkolu, jakým je ochrana a zajištění majetku kraje a podle možností i majetku ostatních organizací a obyvatel po vzniku závažných událostí. Podobně může být záchranný útvar povolán k ochraně důležitých objektů a veřejných míst v případě získání poznatků o existenci bezprostřední bezpečnostní hrozby (v takovém případě je bezpečnostní hrozba příslušnými silami a prostředky bezpečnostní triády dále analyzována a podrobněji identifikována, načež jsou úkoly jednotkám v terénu upřesňovány). Ochranný úkol plní záchranný útvar v součinnosti s Policií ČR. Velitel povolaného záchranného útvaru má povinnost hlásit nasazení svého útvaru nadřízenému vojenskému stupni.

Povolání dalších záchranných útvarů ze sousedních krajů na podporu kraje vystaveného krizové situaci podléhá schválení ministrem obrany, případně náčelníkem Generálního štábu. Hromadné nasazení záchranných útvarů jako celek nebo nasazení více záchranných útvarů nad rámec exponovaného kraje a sousedních krajů podléhá schválení vládním kabinetem, případně prezidentem ČR s kontrasignací předsedy vlády.

5. **Záložní síly** jsou členěny na aktivní zálohu, specializovanou zálohu a všeobecnou zálohu. Jednotky záložních sil provádějí výcvik (bojovou přípravu) a vzdělávání prostřednictvím výcvikových útvarů. Příprava a vzdělávání, jakož i povolávání záložních sil je administrativně a organizačně řešeno přes Krajská vojenská velitelství (KVV).

5.1. **Aktivní záloha** je první záložní silou, která v případě potřeby doplňuje nebo podporuje činnost pravidelných sil, organizuje teritoriální obranu, případně plní jiné samostatné úkoly vojenského charakteru. Jedním z úkolů aktivní zálohy může být ochrana důležitých objektů a veřejných míst v součinnosti s Policií ČR. Aktivní záloha je uspořádána do samostatných praporů, které jsou dislokovány vždy po jednom praporu v každém kraji plus hlavní město Praha (charakter praporu: pěší/motorizovaný prapor o síle 400–600 osob).

Nasazení jednoho až dvou praporů aktivní zálohy schvaluje ministr obrany, případně náčelník Generálního štábu. Povolání a nasazení tří a více praporů aktivní zálohy (hromadné nasazení) je možné provést jen se souhlasem vlády, případně se souhlasem prezidenta ČR s kontrasignací předsedy vlády. Nasazení aktivní zálohy může být iniciováno z úrovně krajských orgánů. Jednotky aktivní zálohy jsou primárně nasazovány v krajích své dislokace, avšak mohou být jednotlivě i hromadně nasazeny do kteréhokoli místa na území České republiky podle aktuální potřeby (nasazení celé aktivní zálohy jako soustředěné síly v jednom prostoru, nebo rozptýlené nasazení po menších celcích, či nasazení po jednotlivých praporech na samostatných směrech/prostorech).

Jednotky aktivní zálohy provádějí měsíční a roční výcvik. Měsíční výcvik je prováděn vždy po dobu nejméně tří po sobě jdoucích dnů (zpravidla pátek, sobota a neděle) v každém kalendářním měsíci vyjma měsíce, případně dvou měsíců, kdy je prováděn roční výcvik. Roční výcvik je uskutečňován po dobu nejméně 14 po sobě jdoucích dnů v každém kalendářním roce. Roční dvoutýdenní výcvik může být rozdělen do dvou samostatných týdnů a vykonán ve dvou libovolných měsících.

5.2. **Specializovaná záloha** je určena pro poskytování (doplňování) odborných specialistů pro potřeby pravidelných sil (zvládání vojenských operací, misí a zásahů). Mezi odborné specialisty pro vojenské potřeby jsou zahrnuty odbornosti jako např. politický poradce, právní poradce, příslušník výslechového týmu, zpravodajský analytik, specialista na řízení lidských zpravodajských zdrojů, specialista na kontrazpravodajské operace, specialista na popis snímků geografického prostoru (imagery interpreter), specialista na oblast ochrany vlastních sil, pyrotechnik, zbrojní technik, vyšetřovatel, psycholog, specialista na spolupráci s civilními úřady apod. Příslušníky specializované zálohy se zpravidla stávají odborní specialisté po skončení aktivní služby ve vojenských, policejních a zpravodajských silách.

5.3. **Všeobecnou zálohu** tvoří občané do 60 let svého věku, kteří nejsou zařazeni v jiných prvcích bezpečnostní triády. Jednotlivá KVV vedou ve své evidenci osoby, jejichž kvalifikace a počet by měly v prvním pořadí rovnoměrně pokrývat všechny tabulkové funkce pro vytváření nových útvarů v případě mobilizace a ve druhém pořadí pokrývat systém doplňování personálu jak zmobilizovaných útvarů, tak útvarů pravidelných sil.

6. **Policejní síly** jsou rozděleny tak, aby pokrývaly systém prevence a potírání trestné činnosti, systém policejní intervence, systém vyšetřování, systém záchrany, systém ochrany a systém policejní přípravy a vzdělávání (systém výcviku). Policejní síly musí být centralizovány ohledně jejich rozvoje a výcviku, avšak decentralizovány ohledně svého výkonu od politické moci. Slučování policejních útvarů s celostátní působností pod nový řídicí stupeň „vtlačený“ mezi zmíněné útvary a Policejní prezidium není známkou zvýšení efektivity, ale naopak vypovídá o snaze centralizovat policejní výkon pod politický dohled (podpůrný dokument: [„Organizační změna v Policii ČR a závěrečná zpráva vykazující nezpůsobilost politiků a postranní úmysl“](#)).

Příslušníci policejních sil musí v maximální míře usilovat o prosazování zákona. K tomu je však nutné, aby měli nejvyšší možnou podporu nadřízených prvků, a to jak ze strany vedoucích policejních činitelů, tak výkonných politiků. Policisté postupují podle litery zákona a nikoli podle míněných určitých skupin a iniciativ. Zjistí-li, že je páčán trestný čin, ať už přímou činností nebo po oznámení, je jejich povinností okamžitě zasáhnout bez ohledu na pozdější názory nejrůznějších politiků a nevládních organizací. Pasivní vyčkávání a úmyslná nešimavost nejsou v těchto situacích přípustné.

V rámci společných operací a bezpečnostní součinnosti se policejní síly podílejí na vzdělávání vojenských a zpravodajských sil, případně i dalších státních a nestátních subjektů začleněných do Bezpečnostní strategie ČR.

6.1. Zvláštním pracovištěm policejních sil je Národní kontaktní bod pro terorismus (NKBT), jež shromažďuje a analyzuje informace spojené s terorismem. Efektivní výkon pracoviště NKBT je závislý na úrovni součinnosti s ostatními subjekty zapojenými do Bezpečnostní strategie ČR a na nastavené interakci s občany ČR.

7. **Zpravodajské síly** jsou členěny tak, aby pokrývaly jak zahraniční zpravodajství, tak kontrazpravodajství. Jejich hlavním úkolem je poskytovat relevantní zpravodajské informace a zpravodajské vědění výkonným politikům a dalším vedoucím funkcionářům ČR tak, aby podpořily jejich rozhodovací a plánovací proces v oblastech vedení a řízení státu s důrazem na problematiku národní bezpečnosti. Zpravodajské síly přispívají do rozhodovacího procesu výkonných politiků a vojenských a policejních hodnostářů bez předpojatosti a vnějšího ovlivňování. Zpravodajská činnost nesmí být řízena či prováděna manipulativně s cílem dosáhnout předem stanoveného výsledku podle politického trendu či přání politiků a nadřízených funkcionářů.

V rámci společných operací a bezpečnostní součinnosti se zpravodajské síly podílejí na vzdělávání vojenských a policejních sil, případně i dalších státních a nestátních subjektů začleněných do Bezpečnostní strategie ČR.

7.1. Do zpravodajských sil ČR patří tři státní zpravodajské služby a zpravodajský systém Armády ČR. Ke státním zpravodajským službám náleží Bezpečnostní informační služba (BIS) se zaměřením na kontrazpravodajskou činnost, Úřad pro zahraniční styky a informace (ÚZSI) zaměřený na provádění zahraničního zpravodajství a Vojenské zpravodajství (VZ), které je ve své vojenské oblasti určeno k provádění jak kontrazpravodajské činnosti, tak zahraniční zpravodajské činnosti (objasnění termínů kontrazpravodajská činnost a zahraniční zpravodajství viz „[Zpravodajský výkladový slovník](#)“)

Zpravodajský systém AČR se skládá ze zpravodajských prvků, které jsou součástí jednotlivých vojenských stupňů: Generální štáb AČR, štáby jednotlivých brigád a štáby jednotlivých útvarů nebo základen. Zpravodajský systém AČR je primárně zaměřen na podporu rozhodovacího procesu vojenských velitelů na jednotlivých stupních velení (Generální štáb AČR, brigády, prapory/útvary/základny), ale vzhledem ke svému rozmístění na území ČR, vojenským misím v zahraničí a hierarchickému členění disponuje možnostmi pro zpravodajské přispívání v konkrétních bezpečnostních záležitostech.

8. **Příprava a působení bezpečnostní triády.** V této oblasti se jedná o vlastní výcvik jednotlivých sil, o systém společných cvičení vojenských, policejních a zpravodajských složek včetně cvičení s aktivací zbylých prvků integrovaného záchranného systému, dále se jedná o samostatné operace, společné/kombinované operace a obsah a způsoby součinnosti.

Příprava a působení bezpečnostní triády musí být správně rozložena mezi reálný a kybernetický prostor. Působení v obou prostorech se musí vzájemně překrývat a podporovat. Například monitorování internetu se zaměřením na sociální sítě musí být prováděno zároveň s monitorováním reálného prostoru. Pokud není tato činnost vyvážena, projeví se tento nedostatek

tím, že při vzniku určité události (incidentu) začne jedna část bezpečnostní práce zaostávat a posléze brzdit i zbylou část pracovního nasazení.

8.1. Vojenské síly by ohledně území ČR měly být jako přednostní prvek dobře seznámeny s terénem jak v pohraničí, tak ve vnitrozemí. K tomu je nutné organizovat kromě aktivit ve vojenských výcvikových prostorech (VVP) také aktivity mimo VVP, a to se zaměřením na konvenční i nekonvenční operace. Vojenské složky se svými technickými prostředky musí v tomto směru představovat silnou podporu policejním orgánům v působení proti negativním jevům a nezákonným aktivitám v neobydlených a rurálních prostorech na území ČR (např. v působení proti pohybu militantní/teroristické skupiny, v potírání nelegální migrace včetně informačního vytěžování nelegálních migrantů z oblastí ozbrojených konfliktů za využití zpravodajského systému AČR atd.).

Poznámka: *K nelegální migraci v ČR je vhodné doplnit, že podle policejních zpráv vstoupilo nelegálně na území ČR jenom ze zemí Blízkého východu (především Sýrie a Irák) a jižní Asie (zejména Afghánistán a Pákistán) více než 3 000 osob za rok 2015 a přibližně 1 000 osob za rok 2016. Nejedná se o celkový počet nelegálních migrantů, nýbrž jen o část z nich, kterou byly schopny české policejní síly zjistit, zadržet a posléze většinu z nich nepřístojně propustit (viz podpůrné dokumenty „[Pochybení České televize na téma nelegální migrace](#)“ a „[Potvrzené pochybení České televize na téma nelegální migrace v ČR](#)“).*

8.2. Policejní síly jsou ve své přípravě primárně odpovědné za dokonalou znalost prostorů s městskou zástavbou tak, aby dokázaly v případě potřeby plynule zasahovat a nezdržovaly se činnostmi, které je možné zvládnout v době před vznikem příslušné události (orientace v zastavěném prostoru, znalost přístupových cest k různým místům ve městech, znalost výhodných míst v městských částech pro působení proti pachatelům a podezřelým, znalost o rozmístění kritických bodových, liniových a plošných objektů v ohroženém prostoru a způsoby jejich ochrany, možnosti evakuace osob z ohrožených objektů a prostorů atd.). V rámci co největšího naplňování této odpovědnosti v praktických znalostech provádějí policejní síly pravidelné seznamování svých příslušníků s „městským terénem“ se zaměřením na klíčová místa a budovy. Po každém seznamovacím zaměstnání je potřebné v daných prostorech plánovat praktický nácvik. Pro nácviky v klíčových městských prostorech a objektech je využíváno omezeného provozu uvnitř těchto prostorů a objektů (např. noční nácviky pohybu a zásahu v obchodním centru nebo ve škole, pohyb a zásah na železničním nádraží v době dopravní výluky apod.).

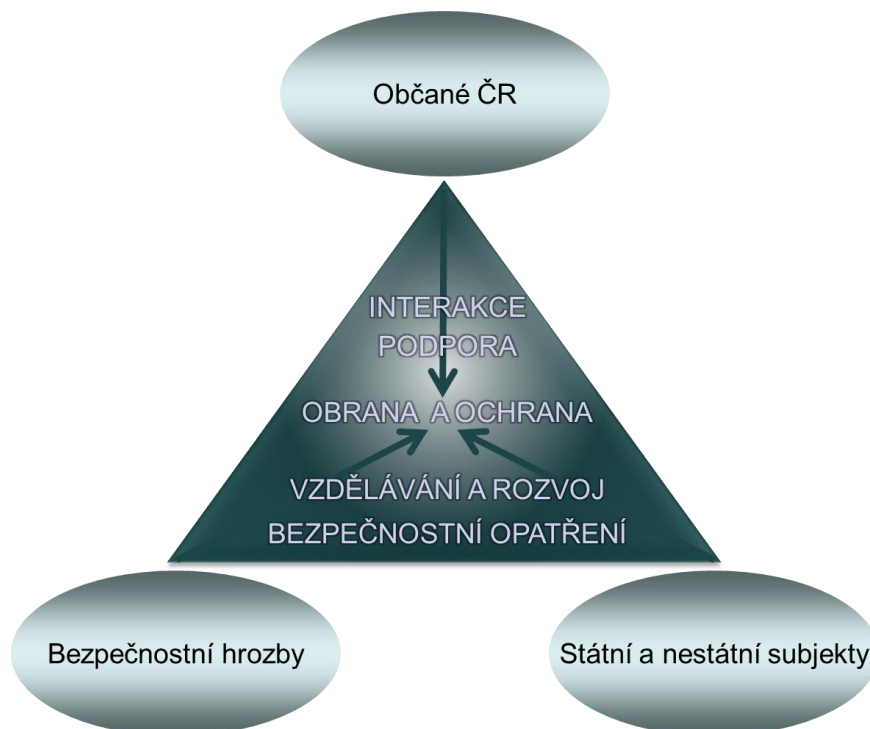
8.3. Příprava a působení zpravodajských sil musí vycházet z určitých zásad, přičemž je nutné, aby tyto zásady byly uplatňovány v praxi (podpůrné dokumenty „[Zásady zpravodajské činnosti](#)“ a „[Málo viditelné funkce zpravodajské činnosti](#)“).

Jednou z odpovědností zpravodajských složek je sestavování, aktualizace a sledování indikátorů pro odhalování bezpečnostních hrozeb a příprav pro jejich uskutečnění. Indikátory jsou vytvářeny pro různé časové fáze naplňování jednotlivých hrozeb, čímž je možné rozpoznat, v jakém stadiu se příslušná hrozba nachází a jaké opatření je nutné přijmout. Základní činnost při práci s indikátory se vztahuje ke konvenčnímu vojenskému napadení. Jedná se o největší možné ohrožení, ale zároveň o ohrožení, jež je nejsnáze rozpoznatelné, neboť takovému napadení předchází široký soubor nutných příprav, které nelze zcela skrýt (lze tak určit přibližnou dobu, směr a sílu napadení).

Článek 8

Bezpečnostní strategie ČR a občané České republiky

1. Občané české republiky tvoří nejdůležitější část Bezpečnostní strategie ČR, neboť příslušná strategie je vytvářena a aktualizována právě pro zajišťování jejich bezpečnosti na území ČR společně s dalšími aspekty ekonomického a společenského života. Státní a některé nestátní subjekty zapojené do Bezpečnostní strategie ČR, ale především pak prvky bezpečnostní triády musí z tohoto důvodu usilovat o vzájemnou komunikaci a spolupráci s občany.
2. Spolupráce s občany ČR musí být opřena o pravdivé sdělování informací a jejich vzdělávání v bezpečnostní oblasti jak adresnou, tak neadresnou formou. Komunikace a spolupráce s občany nesmí obsahovat neodborný přístup, dezinformace, manipulaci a bezdůvodné zatajování faktů.
3. Vtažením občanů ČR do Bezpečnostní strategie se uzavírá trojúhelník tvořený třemi praktickými položkami (viz obr. 3), které z Bezpečnostní strategie ČR činí dokument účinně využitelný v praxi. Prvním bodem trojúhelníku je stanovení bezpečnostních hrozeb, druhým bodem je pojmenování subjektů, které jsou v rámci svého určení odpovědné za řešení a působení proti bezpečnostním hrozbám, anebo mohou k řešení této problematiky přispět, a konečně třetím bodem je propojení bezpečnostních hrozeb a státních i nestátních subjektů s občany ČR.

Obrázek 3 – Praktický trojúhelník Bezpečnostní strategie ČR

4. Každý občan ČR by měl v rámci školní docházky projít **školní přípravou** v bezpečnostní oblasti. Příprava by se měla skládat z **branné a bezpečnostní výchovy** na základních školách (zaměřené na všeobecnou obranu země a bezpečnost občanů), z **branné a bezpečnostní přípravy** na středních školách (zaměřené na bezpečnostní triádu a prosazování zákona v bezpečnostních záležitostech) a z **výuky národní bezpečnostní strategie** na vysokých školách (zaměřené na celkovou Bezpečnostní

strategii ČR). Na této přípravě zahrnující všechny typy škol se kromě učitelského sboru podílejí také příslušníci složek bezpečnostní triády.

5. Občané ČR by měli procházet praktickou přípravou u vojenských výcvikových útvarů (viz čl. 7 odst. 4.2.). Praktická příprava je organizována pro osoby, jež dovršily 18 let svého věku, přičemž se jí mohou zúčastnit i osoby starší. Příprava je členěna do systému základních a specializovaných kurzů, a to podle profesního zařazení. Zájemci o službu ve vojenských, policejních a zpravodajských silách se o místa v těchto silách mohou ucházet až po vykonání praktické přípravy. Kromě praktické přípravy se příslušníci výcvikových útvarů podílejí na branném a bezpečnostním vzdělávání žáků a studentů na školách a občanů na pracovištích a v různých organizacích.

6. Některé nácviky a cvičení nebo jejich části, které jsou prováděny bezpečnostními silami v klíčových městských prostorech a objektech, jsou záměrně vykonávány s účastí civilních osob. Jedná se o další formu přípravy občanů ČR, jejímž cílem je vypěstovat u občanů správné návyky v případě závažného incidentu.

Článek 9

Mezinárodní spolupráce a zahraniční aktivity ČR v bezpečnostní oblasti

1. **Všeobecná spolupráce se zahraničními subjekty.** Mezinárodní spolupráce je přednostně prováděna pro zvýšení účinného působení proti bezpečnostním hrozbám, dále pro rozšíření forem a obsahu přípravy a vzdělávání včetně výměny zkušeností a pro vzájemnou mezinárodní podporu ve prospěch bezpečného prostředí. Mezinárodní spolupráce je uskutečňována přímým kontaktem jak v zahraničí, tak na domácí půdě, ale také prostřednictvím komunikačních a informačních prostředků. V rámci zahraniční spolupráce nebudou na území ČR zřizovány základny nebo zařízení zahraničních subjektů s vojenským nebo zpravodajským charakterem.

2. **Zahraniční vzdělávání a organizace vzdělávání pro cizí subjekty na území ČR.** Mezinárodní vzdělávání v zahraničí i doma se realizuje v podobě krátkodobých a dlouhodobých kurzů, a to se zaměřením na vojenské, policejní, zpravodajské a další odbornosti. Součástí mezinárodního vzdělávání jsou odborné konference, semináře a dvoustranné nebo vícestranné výměny zkušeností.

3. **Bilaterální a multilaterální cvičení.** Cvičení se uskutečňují s cílem zvýšit připravenost zúčastněných složek a zkvalitnit mezinárodní spolupráci v praktických činnostech v působení proti bezpečnostním hrozbám.

4. **Zahraniční vojenské, policejní, zpravodajské a jiné mise.** Zahraniční mise se organizují na podporu bezpečného prostředí a v souladu s mezinárodním právem. Jakékoli zahraniční aktivity musí být ve shodě s čl. 2 odst. 2, 3 a 4.

5. **Systém praktického sdílení a výměny informací.** Sdílení a výměna informací se provádí buď během přímého jednání, anebo prostřednictvím komunikačních a informačních prostředků. Za tímto účelem je nastaven systém, jenž zaručuje sdílení potřebného obsahu informací a včasnou výměnu naléhavých zpráv.

Článek 10

**Pravidelná aktualizace Bezpečnostní strategie ČR
a její propojení s ostatními dokumenty**

1. V reálném světě neexistují žádné vzory. Jsou jen určité zásady, definice a příklady, které se však mění vzhledem k situaci a jejímu vývoji. Neexistuje vzorová situace, na kterou bychom se plně připravili. Neexistuje vzorová organizace či země, ve kterou bychom se proměnili. Neexistuje ani vzorová země, se kterou bychom jednali. Existují jen určité zásady pro různé situace, přičemž tyto zásady sami dotváříme podle aktuální situace, v níž mají rozhodující úlohu naše schopnosti (znalosti, dovednosti a zkušenosti) a především pak morálně volní vlastnosti. Každý dokument by měl být zpracován podle nejlepšího vědomí a svědomí v duchu konkrétní doby. Avšak doba a její obsah jsou proměnlivé veličiny, čemuž je nutné přizpůsobovat i dokumenty pro řízení státu. Z tohoto pohledu není obsah Bezpečnostní strategie ČR nikdy uzavřeným dokumentem.

2. Bezpečnostní strategie ČR s jejími jednotlivými články a odstavci je aktualizována vzhledem k situaci a jejímu vývoji, přičemž situací rozumíme děj v určitém prostoru a času, kde děj představuje souhrn určitých okolností a podmínek. Strategie jako dokument tak může být aktualizována prakticky kdykoli, avšak na druhou stranu zde hraje roli lidská vlastnost odkládat důležité věci do pozadí a taktéž nedbalost, jež tkví ve vytváření dokumentů jen pro „papírový efekt“ a nikoli pro praktické použití. Proto jsou jako pomocné vodítka stanoveny faktory pro aktualizaci Bezpečnostní strategie ČR.

Aktualizace Bezpečnostní strategie ČR se provádí:

- a) nejméně jednou v průběhu funkčního období vlády,
- b) na základě zásadní změny situace ve společnosti nebo změny bezpečnostní situace ve světě,
- c) v případě změny v celkovém uspořádání prvků zahrnutých do Bezpečnostní strategie ČR,
- d) na základě zjištění jakýchkoli nedostatků v dokumentu,
- e) na základě rozhodnutí odpovědných pracovníků.

3. **Propojení Bezpečnostní strategie ČR s ostatními dokumenty.** Jedná se především o propojení s Ústavou ČR, mezinárodním právem a českými zákony a o návaznost odborných směrnic pro jednotlivé státní i nestátní subjekty, které se podílejí na naplňování Bezpečnostní strategie ČR.